

A woman with her hair in a bun, seen from the back, is wrapped in a thick, yellow, fringed shawl. She is sitting on a wooden deck, looking out over a vast landscape of rolling hills and mountains under a sunset sky. The colors are warm, with oranges and yellows in the sky and cooler blues and greens in the landscape.

mälestus
liblikatest

ROMAAN

Grace Greene

Originaali tiitel:
Grace Greene
The Memory of Butterflies
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud.
Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud
reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või
milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad,
sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid
kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2017 by Grace Greene. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis
Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D05400221
ISBN 978-9949-82-772-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Mälestus liblikatest“ on pühendatud vanematele ja lastele ja armastusele – isetule armastusele, mis äratab meis parima, et olla valmis ohverdama end teiste heaks. Saavutagu see armastus, vaba ja ootusteta armastus edu, antagu see edasi igale sugupõlvele ja vastatagu sellega veelgi tugevamalt nendele, kes seda teile kinkisid.

Proloog

Mu tütar Ellen lõpetab sel aastal keskkooli.

Mida lähemale me lõpetamisele jõuame, seda tugevamini ründab mind minevik, lüües nagu elav olend ja sundides mind tagasi mu minevikku. See toob kaasa õnnelikke mälestusi, aga ka neid, mis olid meelega unustatud – kaasa arvatud mälestus, kuidas ma kaotasin oma Elleni seitseteist aastat tagasi ja siis ta jälle leidsin.

Kasvasin üles Virginias Cooper's Hollow' metsades keset Elki seljandiku leherohelisi varje. Cubi jõe järsud kaldad lõikasid läbi meie maa põhjast lõunasse, nii et kunagi polnud keegi kaugel selle tumeda vee muusikast.

Meie väike maja oli peavarju andnud Cooperi paljudele sugupõlvedele, kaasa arvatud need, kes puhkavad perekonnakalmistul maja vastas. Ma ei tahtnud kunagi olla kusagil mujal, välja arvatud lühike aeg kaheksateist aastat tagasi, kui ma ise hakkasin keskkooli lõpetama. Kuus aastat pärast seda põles meie kodu Cooper's Hollow's maha ja me olime sunnitud linna kolima – *meie* tähendab Ellenit ja mind.

Lähedal asuv Minerali linn polnud enamiku inimeste standardite kohaselt suur, aga minu perspektiivist oli see kindlasti. Kolinimine linna oli hirmutav, osaliselt sellepärast, et Ellen oli lasteaia-ealine. Ma polnud kunagi tahtnud tähelepanu tõmmata ja see oleks

märgatav, kui ta kooli ei läheks. Niikuinii oli selleks aeg käes ja osutus, et kui asi kooli, õpetajate ja teiste lasteni jõudis, oli Ellen nagu sillerdaval järvel maanduv elav pardike – see oli tema jaoks loodud. Ma olin teda kodus veidi õpetanud ja kui kooli pedagoogid tema kiire taibu ära tundsid, viisid nad ta varakult üle esimesse klassi. Meie uus elu sobis Ellenile täiuslikult. Seega, kuigi ma rääkisin järgmised kaksteist aastat meie maja uuesti ülesehitamisest ja tagasi Hollow'sse elama asumisest, ei jõudnud ma tegelikult kunagi millegi elluviimisele. Selle asemel rahunesin igapäevaellu, olles ema, töötades oma keraamikaäris ning isegi võttes vabatahtlikuna osa kirikutööst ja naiste aitamisest. Kuidas mu vanaema oleks naernud mõtte peale, et ma kannan kodus küpsetatud keeksi või pastarooaga mingile üritusele! Aga sa sobitud sisse nii palju kui suudad, kohta, kus sa leiad end olevat, ja elamine linnas oli sotsiaalne. Väga erinev elamisest Hollow's.

Sest need seitse viimast aastat olin oodanud oma aega, oodanud, kuni ajastus on meie mõlema jaoks õige – kui Ellen lõpetab keskkooli ja alustab oma kolledžiteed ning mina saan alatiseks naasta koju Cooper's Hollow'sse, et seista lõpuks silmitsi minevikuga.

Esimene peatükk

Ma teadsin alati, et Ellen ja mina ühel päeval lahutatakse. Muidugi mitte alatiseks, aga aeg liigub edasi ja lapsed kasvavad suureks. Olime külastanud tema esimese valiku kolledžeid juba varakult ta kolmandal keskkooliaastal ja kui ta oli oma valiku teinud, polnud enam mingit meelemuutust. Virginia ülikool oli lähemal, kuid Ellen tahtis astuda koos enamiku oma sõpradega Virginia Tech. Need kolledžikülastused olid toimunud eelmisel aastal, kui tema lõpetamine veel kaugel paistis olevat. Nüüd löi selle reaalsus mulle otse näkku.

Olin viimased paar kuud võidelnud üha kasvava melanhooliaga, kuni ma ühel hommikul ärkasin ja teadsin, et ka mul on aeg edasi liikuda, nagu mu Ellen teeb. Plaanid, mida olin teinud Cooper's Hollow'st lahkumisest peale, plaanid, mida olin oma tütre pärast edasi lükanud, peavad nüüd elustuma. Mu unistused olid nüüd Roger Westray kindlates kätes. Ma ei kahelnud kordagi, et ta saab selle oma kogemuse ja kõikumatu sõprusega minu jaoks tehtud.

Roger, liivakarva juuste ja siniste silmadega, ootas mind oma kontori lähedal Dell'si sööklas. Parkisin oma auto sillutatud platsil tema kontori ja söökla vahel ning läksin sisse. Rogeril oli valduse projekt juba tehtud ja ta töötas parajasti maja ehitusplaanide kallal. See polnud mingi tavaline maja, mille ta kavatses mulle ehitada.

Me sulatasime maalähedase moodsaga kokku ja hoidsime samal ajal algse kodukoha maitset, päästes ja sisse lülitades majaaseme vanu palke ja kive. Tahtsin ka rohkem ruumi ja kindlasti rohkem luksust, kui oli algsest majas. Linnas elamine oli mulle andnud maitse mugavuste järele, milleta ma ei soovinud hakkama saada.

Roger viipas oma pliiatsiga minu poole, kui ma sisse astusin. Tema eelistatud laud oli nurgakabiin varjulise poole akende kõrval. Ta oli sõbralik ja seltskondlik, kuid eelistas alati istuda näoga ruumi poole. Ta polnud selle kohta kunagi midagi öelnud, kuid sain tema märkustest siin-seal aru, et see oli tingitud tema armeeaastatest. Ta tahtis näha, mis tema poole tuleb. Sel hommikul olin see mina ja ta lehvitas.

„Ma loodan, et ei hoidnud sind ootamas,“ ütlesin naeratades ja tema vastas istet võttes.

Ta naeratas vastu ja tõstis tervitavalt oma kohvitassi. „Sa jäid hiljaks.“

Vaatasin pukkidega letist mööda digitaalse kella poole tellimisluugi kohal. „Ma tulin õigel ajal. See kell käib ette. On alati käinud.“

Söökla oli pooltühi. Hommik liikus edasi. Jutlemine oli vaikne ja harv ning sööginõude klõbin ja tegevus köögis kõlas lõdvestunult.

Roger sirutas käe oma nahkmapi poole, et plaanid välja tõmmata.

„Mis sul minu jaoks on?“ Kummardusin ettepoole, innukas nägema.

Meid katkestati, kui Shelby lauale lähenes, ja ma naaldusin tagasi.

„Hommikust, Hannah. Kohvi?“ Ta asetaskruusi minu ette lauale ning pani salvrätiku ja lusika mu käe lähedale.

Shelby oli Dell'is ettekandja olnud kauem aega, kui mina siin kohvi joomas ja vahetevahel einet söömas olin käinud. Enne seda olime käinud samas keskkoolis. Koolid olid siin regionaalsed ja teenindasid suurt piirkonda, seega olime teineteist tundnud, kuid polnud lähedased sõbrad. Ma ei teadnud tema isikliku loo detaile sugugi rohkem, kui tema teadis minu omi. Mida me teadsime, oli

see, et too keskkool oli nüüd terve sugupõlv tagasi ja kumbki meist polnud kõik need aastad hiljem täpselt just kohas, millest me olime mõtelnud. Aga teenindamine oli aus töö ja tark ettekandja oli lausa aare. Söökla polnud oma köögi poolest tuntud, kuid toit oli maitsev ja odav ning atmosfäär südamlük.

„Jah, tänan,“ ütlesin. „Ja üks magus sai samuti.“

„Kohe saad.“ Shelby ruttas minema.

„On see sinu hommikueine?“ küsis Roger, tõstes oma tassi ja alustassi kõrvale ning pühkides salvrätikuga üle juba niigi puhta laua, enne kui paberid laiali laotada.

„Sina oled see, kes räägib.“

Ta kehtas õlgu. „Kui järele mõtelda, siis ei ole see sulle teinud mingit kahju, mida ma võiksin näha.“

„Meelitaja.“ Tal oli siiski õigus. Ma pean olema läinud mingisse kaugesse geneetikaalini, üldse mitte nagu kõik mu vanavanemad. Mul oli alati loomulik kalduvus saledaks jääda ja olin rõõmus, et hoolimata oma hilistest kolmekümnendatest võisin ilma tagasilöökideta süüa peaaegu kõike, mida tahtsin. See oli rumal asi, mille üle uhke olla, ja kindlasti mitte minu isiklik teene, aga mu „tubli tüdruku“ nimekiri oli üsna lühike, seega ei tundnud ma selle lisamise pärast süümepiinu.

„Mulle meeldivad su juuksed,“ ütles ta.

See oli tulnud nagu välg selgest taevast. „Tänan,“ ütlesin. „Kuid need on samasugused kui alati.“ Need olid pikad ja sirged ja tum blondid, välja arvatud päikesest heledamaks pleekinud kohad. Täna olin juuksed peapaelaga tagasi tõmmanud ja lendlevad otsad kõditasid pidevalt mu põski. Järsku häbelik, silusin need oma näolt tagasi.

„Võibolla.“ Ta naeratas.

„Sa oled täna hommikul veidrast tujus.“

„Tõesti?“

Tema toon ja näoilme olid loetamatud. Tundsin kergendust, kui ta pööras tähelepanu paberitele laual. Need polnud tegelikud

plaanid, vaid spetsiifiliste alade koopiad. Ta ootas, kuni ma neid tähelepanelikult vaatasin.

Ma puudutasin üht paberitest. „Majaesine on ühel tasandil tagumise kahekorruselise poolega.“ Lisasin pärast pausi: „See on nii suur.“

„Ehitamine on kallis. Suurema ehitamine ei ole palju kallim. Pealegi ei ole see nii suur.“

„Räägi mulle tõtt. Mida sa arvad? On see rumal kulu? Ellen lahku paari kuu pärast kodunt, et kolledžisse minna. Jään ainult mina. Mina üksi. On see mõistlik plaan sinna tagasi minna?“

„Ta ei lahku igaveseks. Pealegi võid veel abielluda, veel lapsi saada. Seal on ainult kolm magamistuba ja kabinetiosa. Ruumid saavad täis, enne kui sa arugi saad.“

Abielluda? Tahtsin selle mõtte peale kulmu kortsutada. Selle asemel neelasin nööke alla. Rogeri silmad olid liiga paljastavad. Teadsin, mida ta tahtis, aga ei saanud talle oma südant pakkuda. Oli nii palju, mida ta minust ei teadnud ega saa iial teada. Nähtamatu barjäär meie vahel polnud seal minu valiku tõttu, vaid hädavajaduse pärast.

„Siin sissekäigul,“ jätkas Roger, „kasutame osa algsest vundamendist. Kuigi, nagu arutasime, on need palgid enamasti näitamiseks. Need tulevad allikamajast ja kaaluvad palju rohkem kui kaks korda neli palgid. Paneme need üle selle esiosa tugeva toetusega alt ja tagant. Maapind on hea, aga me ei saa unustada 2011. aasta maavärinat ja väikesed värinad toimuvad ikka veel aeg-ajalt. Mis on juhtunud korra, võib jälle juhtuda.“

„Tõsi,“ ütlesin. „Kahjustus oli kas pihtas või möödas. Keskkool oli purustatud ja tuli maha kiskuda, samal ajal kui majadel paar kvartalit eemal polnud mingit ehituskahjustust. Iga kord, kui ma sõidan Cuckoost mööda...“ Ma värisesin, meenutades kahjustatud kodu selle kõrgete poolvarisenud silmapaistvate korstnate ja tellis-seintega, mis naaldusid ajaloolisest häärberist ohtlikult väljapoole. Kuid omanikud olid selle korda teinud ja see oli jälle ilus.